

Arrest

nr. 308 752 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gelet op het tussenarrest nr. 291 320 van 30 juni 2023, waarbij de debatten heropend worden en de partijen opnieuw opgeroepen worden te verschijnen op 11 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. VALCKE loco advocaat B. SOENEN en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2019 dienden verzoekster en haar echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 mei 2021 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en aan haar echtgenoot. Tegen deze beslissingen dienden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arresten nrs 260 786 en 260 788 van 16 september 2021 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en haar echtgenoot.

Op 3 november 2021 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten- verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) afgeleverd.

Op 29 november 2021 dienden verzoekster en haar echtgenoot een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 19 december 2022 werd de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde). Tegen deze beslissing dienden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 308 494 van 18 juni 2024 verwierp de Raad dit beroep.

Samen met bovenstaande beslissing werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlage 13).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Naam, voornaam: (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Egypte*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

*Betrokkene dient vergezeld te worden door:
(...), geboren op 09.05.2019, nationaliteit: Egypte
(...), geboren op 15.04.2022, nationaliteit: Egypte*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar ze niet gescheiden worden van hun ouders. De kinderen zijn nog zeer jong (drie jaar en zeven maanden) en kunnen hun leerplicht dus opstarten in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Bij tussenarrest nr. 291 320 van 30 juni 2023 besliste de Raad om de zaak naar de algemene rol te verwijzen aangezien verzoekster in eigen naam en voor de kinderen ondertussen een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende op 14 april 2023.

Op 29 juni 2023 verklaarde het CGVS dat verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 301 317 van 12 februari 2024 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft aan de Raad nog een "aanvullende nota bij het verzoek tot annulatie en schorsing" overgemaakt waarin zij opnieuw ingaat op de vrees als Koptische christen, op het hoger belang van de kinderen en de psychische problematiek van verzoekster. Daarnaast wijst ze op een nieuw document, zijne een psychologisch verslag aangaande verzoekster, opgesteld door Paika, de psychiatrische afdeling van het Universitair Ziekenhuis Brussel van 22 mei 2023 en een kopie van een passage uit de "bijzondere opleiding jeugdrecht" van de Orde van Vlaamse Balies. Deze aanvullende nota is evenwel een niet voorzien proceduristuk in het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat enkel in een aanvullende nota voorziet in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Het stuk dient dan ook uit de debatten te worden geweerd. Ten overvloede merkt de Raad op dat indien verzoekster wenst te repliceren op de nota met opmerkingen, hiervoor de wetgever in de mogelijkheid heeft voorzien om een synthesesamenvatting in te dienen op grond van artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in geval van een verzoek tot nietigverklaring. Verder kan verzoekster ter zitting ingaan op de nota met opmerkingen, doch zonder nieuwe stukken voor te leggen, noch nieuwe middelen te ontwikkelen (artikel 39/60 Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 6°; 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht en van het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

*"De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.
Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt:*

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt ;"

4.2.

*Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw.
Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:*

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ..."

4.3.

Daarnaast is de verweerster bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsplicht eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verzoekster verwijst hierbij ook naar recente rechtspraak van de Raad van State, dd. 9 juni 2022 : Wanneer verweerster een BGV neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. Verweerster moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfwet (Vw). De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat verweerster de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer Verweerster beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991. (zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942)

Dat de verweerster in haar beslissing zelf vrij vaag blijft.

4.4.

AANGAANDE HET HOGER BELANG VAN HET KIND

Het artikel 74/13 Vw stelt uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster heeft twee minderjarige kinderen:

Juffrouw (...),
(R.R. (...)),
Geboren op datum van (...).05.2019 te Kortrijk,
Met de nationaliteit van Egypte.

EN

Jongeheer (...),
(R.R. (...)),
Geboren op datum van (...).04.2022 te Kortrijk,
Met de nationaliteit van Egypte.

Het belang van het kind werd onvoldoende onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het navolgende zal vervolgens blijken dat het belang van het kind, zoals vervat in onder meer art. 22bis grondwet en Art. 24 Handvest EU grondrechten werd miskend door verweerster.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Het recht op privéleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat verweerster wenst te bereiken.

De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procedure en bij elke beslissing. Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

Het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet kunnen inroepen.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende: mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid, recht op onderwijs.

Omtrent het belang van het kind heeft verweerster alleen het volgende gesteld:

“Het hoger belang van het kind:

Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar zij niet gescheiden worden van hun ouders, De kinderen zijn nog zeer jong (drie jaar en zeven maanden) en kunnen hun leerplicht dus opstarten in het land van herkomst.”

(zie het stuk 1)

In casu wordt er op geen enkele manier een concrete afweging gemaakt tussen de belangen van de kinderen en het algemeen belang waardoor het belang van de kind werd miskend...

De kinderen van verzoekster hebben geen enkele band met Egypte, alwaar zij nooit hebben verbleven. De minderjarige kinderen zijn immers geboren in België en zijn nog nooit in Egypte geweest. Bovendien worden zij opgevoed in de Nederlandse taal en naar de Westerse waarden, normen en gebruiken, zodat het overleven in een land, alwaar de Kopten reeds een geïsoleerde minderheid betreffen, uitgesloten is.

Tevens loopt het oudste kind school in België. Een terugkeer naar het land van herkomst, alwaar de kinderen nooit hebben verbleven, zou verder betekenen dat Nathalie haar school zou moeten staken, waardoor zij onvermijdelijk een grote achterstand zou opbouwen indien zij haar schooljaar niet zou kunnen voltooien.

De in België geboren kinderen kennen enkel nog de Belgische cultuur, waarin zij reeds enkele jaren zijn opgegroeid. Dat de kinderen derhalve niet op een ‘Egyptische manier’ worden opgevoed.

Dat verweerster met deze elementen moet rekening houden bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerster kan geenszins voorhouden dat zij in casu een adequate en evenredige afweging heeft gemaakt m.b.t. het belang van het kind. Minstens zijn de motieven niet afdoende weergegeven zodat de motiveringsplicht werd geschonden.

4.5.

AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM ARTIKEL 8 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten totaal geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekers.

De bestreden beslissing stelt louter het volgende:

“Het gezins- en familieleven:

De bestaande gezinseenheid blijft behouden. Bovendien gaat het om een tijdelijke schending wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

(zie stuk 1)

Verweerster houdt echter geen rekening met de familieleden die hier in België verblijven en verblijfsrecht genieten.

Sommigen familieleden bezitten zelfs de Belgische nationaliteit. (zie het stuk 3)

Het volledige sociale en familiale leven van verzoekers bevindt zich in België.

Volgende familieleden beschikken over een legaal verblijf in België:

- (...) (schoonbroer);
- (...) (zus);
- (...) (kind schoonbroer);
- (...) (kind schoonbroer);
- (...) (kind schoonbroer);
- (...) (schoonbroer);
- (...) (zus);
- (...) (kind schoonbroer);
- (...) (kind schoonbroer);
- (...) (kind schoonbroer).

Dat verzoekers thans hun hele familie zouden moeten achterlaten, wanneer zij terug dienen te keren naar Egypte.

Dat hierbij dient te worden verwezen naar de hogere rechtsnormen die in acht dienen te worden genomen volgens het hiervoor besproken artikel 7 Vw.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

“De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015)

Dat verweerster geen enkele motivering over de in België verblijvende familieleden in haar bestreden beslissing heeft uiteengezet.

*Dat de beslissing thans de motiveringsverplichting, zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVRM schendt.
Dat de bestreden beslissing thans dient te worden vernietigd.*

AANGAANDE DE SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

Verder dient te worden gesteld dat verzoekers niet in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar Egypte daar hij en zijn gezin opnieuw zouden worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg. Dat dit een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt.

Verzoekster en haar gezinsleden zijn immers Koptische christen, ten gevolge waarvan zij in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen.

Ook de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, in zoverre dat het dan ook overduidelijk is dat verzoekster niet kan terugkeren naar Egypte.

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn.

Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims;

Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen.”

Bovendien blijkt uit algemeen gekende informatie en rapporten dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen. Nergens blijkt uit dat de situatie heden verbeterd is, wel integendeel, de recente verwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, bevestigen des te meer de penibele situatie waarin Koptische christenen zich tot op heden in Egypte bevinden.

Ook de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte schrijnend is en vermeldde het volgende:

“Tussen het gedwongen vertrek van president Moebarak in februari 2011 en de afzetting van president Morsi in juli 2013 nemen de religieuze incidenten toe en vooral de (koptische) christenen en de kleine groep islamitische sjiïeten zijn er het slachtoffer van. Eind 2013 keert de religieuze rust langzaam terug en vanaf 2014 zijn er minder gewelddadige conflicten, zeggen diverse bronnen in 2015. Maar in 2016 en 2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe en plegen de WS en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. In een videoboodschap in december 2016, na een aanval op een koptische kerk in Cairo, kondigt de IS Misr aan dat het zijn campagne tegen de christenen zal opvoeren. "Oh, crusaders in Egypt, this attack that struck you in your temple is just the first, with many more to come, God willing", klinkt de boodschap. Tientallen koptische families vluchten eind 2016 en begin 2017 uit de noordelijke Sinaï, nadat een achttal van hun geloofsgenoten vermoord zijn, in en rond al Arish. In dezelfde periode doen er zich nog andere gewelddaden voor van de IS Misr en WS tegen christenen en christelijke instituties. De propaganda van IS tegen christenen wordt steeds dreigender.³⁴⁵ De site Eshad geeft een gedetailleerde lijst van incidenten, informeert over de grote aanslagen op koptische kerken (december 2016, april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017), maar ook over verscheidene moorden in Arish en op enkele andere plekken, brandstichtingen van woningen, afpersingen en verdwijningen van koptische burgers. De repressie tegen blasfemie is sinds 2015 toegenomen en zowel christenen als kritische moslims en atheïsten zijn hiervoor al veroordeeld. Op 19 februari 2017 verspreidde IS een video waarin de organisatie meer geweld aankondigde tegen de Egyptische koptische gemeenschap. Het Australian Strategic Policy Institute schrijft in maart 2018 in haar Counterterrorism Yearbook 2018 het volgende: "Some relatively highly sophisticated and coordinated attacks took place in 2017 against government, military and civilian targets, including pilgrims and places of worship. Notably, attacks on Coptic Christians increased; two churches were attacked by suicide bombers in Tanta and Alexandria on Palm Sunday, killing 45 people, and an armed gunman ambushed a busload of Christian pilgrims in Minya, killing 28. Due to the sectarian focus, IS was thought to be behind all the attacks, despite claiming the only Palm Sunday attacks." International Crisis Group toont zich in een rapport van januari 2018 pessimistisch: Egypt's security situation has deteriorated considerably in 2017 with local jihadists perpetrating attacks that have targeted civilians and claimed hundreds of lives ... Egypt has experienced numerous jihadist attacks in recent years, especially in the Sinai peninsula where an insurgency has raged since 2013. But there was a qualitative and quantitative change in the nature of major attacks carried out against civilians in 2017. Two religious groups – Christians, who account for 10-15 per cent of Egypt's population, and Muslims who follow Sufi practices – increasingly are targeted by local affiliates of the Islamic State (ISIS), which had initially focused almost exclusively on security forces.”¹

Verzoekers dienden thans zelfs, omwille van de wreedheden welke zij in hun land van herkomst dienden te ondergaan, therapeutische begeleiding op te starten:

“Dit koppel kwam langs op 26 februari 2021. Afleidende uit het verhaal dat werd gebracht, kan therapeutische hulpverlening zeker aangewezen zijn.”

Bovendien oordeelde het EHRM in haar arrest dd. 6 juni 2013 dat terugkeer van een Koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM! (EHRM50094/10)

Het is voor verzoekers in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst nu zij in voortdurende angst zouden ‘wachten’ op hun doodvonnis.

Verzoekster en haar gezin zouden dan ook in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken dienen te leven. Bij een terugkeer naar het land van herkomst zullen verzoekster haar kinderen ook het slachtoffer worden van gewelddaden en zal hun fysieke integriteit ernstig in gevaar worden gebracht.

Dat artikel 3 EVRM zal worden geschonden wanneer verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst.

4.7.

BESLUITEND

De verzoekende partijen kunnen via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met hun persoonlijke situatie en deze van haar minderjarige kinderen nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn. De verzoekster heeft hier dichte familie, een man en minderjarige kinderen die in België zijn geboren en niet zomaar hun leven overhoop kunnen gooien tijdens de eerste levensjaren. Verzoekster heeft een eigen leven opgebouwd en is een meerwaarde voor de maatschappij. Daarnaast zal zij bij terugkeer het risico lopen om het slachtoffer te worden van geweld gericht tegen Koptische christenen.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

Waar verzoekster in de aanhef van het middel verwijst naar een schending van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet, citeert zij louter deze bepaling, die de definitie weergeeft van een verwijderingsbeslissing maar laat zij na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing deze definitie schendt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In wat gezien kan worden als een eerste onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum, reden waarom haar een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van genoemde bepaling wordt uitgereikt. Verder motiveert de gemachtigde ook uitdrukkelijk aangaande het hoger

belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Hiermee geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verder wijst de Raad erop dat op basis van de feitelijke gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 29 november 2021 een aanvraag tot humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze werd op 19 december 2022 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde, waarop verzoekster een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, thans de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, niettegenstaande het feit dat beide beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Egypte verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster in kennis werd gesteld van de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing. De gemachtigde diende dan ook de motieven uit de onontvankelijkheidsbeslissing niet opnieuw op te nemen in het bestreden bevel.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 zal infra behandeld worden samen met de volgende onderdelen van het enig middel.

In wat gezien kan worden als een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in het licht van het hoger belang van het kind en de motiveringsplicht.

Verzoekster voert in het licht van het hoger belang van het kind aan dat de motieven niet afdoende zijn weergegeven, waardoor ze doelt op artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Zoals reeds aangehaald schrijft artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, nl. artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Verzoekster stelt hierbij dat het belang van het kind onvoldoende werd onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster benadrukt dat *"in casu (...) er op geen enkele manier concreet afweging (wordt) gemaakt tussen de belangen van de kinderen en het algemeen belang waardoor het belang van het kind werd miskend"*. Zij stelt dat het om minderjarige kinderen gaat die in België zijn geboren en die geen enkele band hebben met het herkomstland Egypte. De kinderen worden niet op een "Egyptische manier" opgevoegd, waarbij de opvoeding in de Nederlandse taal en naar westerse waarden gebeurt. Ook wijst verzoekster erop dat het oudste kind schoolloopt in België en dat een terugkeer naar Egypte zou betekenen dat zij haar school zou moeten staken.

De Raad wijst erop dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het Hof) bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: *"the Court observes that the best interests of the applicant's children*

must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight." En verder "It [the Court] reiterates that national decisionmaking bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, §§ 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: "Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres, *darren Omoregie et autres*, précité, §66, *Arvelo Aponte c. Pays-Bas*, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention." (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, §§ 143-144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij wordt benadrukt dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

In casu heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing aangegeven rekening te hebben gehouden met het hoger belang van het kind zoals voorgeschreven door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt als volgt gemotiveerd: "*Het hoger belang van het kind: Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar ze niet gescheiden worden van hun ouders. De kinderen zijn nog zeer jong (drie jaar en zeven maanden) en kunnen hun leerplicht dus opstarten in het land van herkomst.*"

Bijkomend verwijst de Raad naar de motivering omtrent het belang van het kind zoals opgenomen in de onontvankelijkheidsbeslissing, daarin stelt de gemachtigde het volgende: "*Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun beide kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Egypte hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Egypte hun scholing niet zouden kunnen opstarten. Hoewel de kinderen niet in Egypte zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Egypte. Verzoekers hebben immers de Egyptische nationaliteit en zijn in Egypte geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Egyptische taal (het Arabisch) en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.*

*Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun dochter in België. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat hun dochter naar het kleuteronderwijs gaat en dit sinds 10.01.2022. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. We merken op dat de scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan opgemerkt worden dat het de ouders zijn die belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien kan er redelijkerwijs, gelet op de leeftijd van het kind (namelijk drie jaar), van uitgegaan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt om haar leerplicht aldaar op te starten (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov v. Oostenrijk*; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, *Mehemi v. Frankrijk*; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, *Keles v. Duitsland*, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, *Sezen v. Nederland*, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, *Onur v. Verenigd Koninkrijk*).*"

Het weze herhaald dat verzoekster blijkt kennis gehad te hebben van die motieven in de onontvankelijkheidsbeslissing, die dateert van dezelfde dag als het thans bestreden bevel, en ermee samenhangt. Bijgevolg diende de gemachtigde die motieven niet te herhalen in het thans bestreden bevel. De Raad stelt vast dat uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat hij een concrete afweging heeft gemaakt tussen dit belang en het algemeen belang. De kritiek van verzoekster met betrekking tot de elementen waarmee de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden komen duidelijk aan bod in bovenstaande motivering. Bij arrest nr. 308 494 van 18

juni 2024 heeft de Raad geoordeeld dat deze motieven van de gemachtigde niet als kennelijk onredelijk kunnen worden geacht, dat hij niet is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, noch dat hij die niet correct heeft beoordeeld. Bijgevolg neemt de Raad het betoog niet aan dat de motieven niet afdoende zijn weergegeven.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 22bis van de Grondwet inzake de belangen van het kind, ziet de Raad niet in welk belang verzoekster daarbij heeft nu de gemachtigde het hoger belang van haar kinderen in concreto heeft onderzocht. Hoe dan ook heeft de Raad van State reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Verzoekster kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. Bovendien kan erop gewezen worden dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52- 0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Ook de bescherming die artikel 24 van het Handvest biedt, met betrekking tot het hoger belang van het kind, wordt door verzoekster niet op andere wijze toegelicht dan het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zodat de Raad ook geen schending van artikel 24 van het Handvest aanneemt.

In wat gezien kan worden als een derde onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar uiteenzetting enkel beperkt tot haar familie- en gezinsleven met familieleden die in België verblijven. Zodoende zal de Raad onderzoeken in welke mate de bestreden beslissing een schending uitmaakt van verzoeksters gezins- of familieleden in relatie met deze familieleden.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift een opsomming van tien familieleden die over een legaal verblijf in België beschikken. Het gaat om twee zussen, twee schoonbroers en zes "kinderen schoonbroer". Verzoekster stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met deze familieleden en dat zij hen zou moet achterlaten wanneer zij terug zou dienen te keren naar Egypte.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing het volgende heeft gemotiveerd wat betreft het gezins- en familieleden: *"Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."* De Raad volgt dit motief in de zin dat verzoekster niet overtuigend toelicht waarom de tijdelijke scheiding (als gevolg van de verplichting de aanvraag in Egypte in te dienen) haar wel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou bezorgen.

De Raad verwijst in deze ook naar de motieven inzake het gezins- en familieleden (en privéleven) die werden opgenomen in de samenhangende onontvankelijkheidsbeslissing. Daar werd het volgende gesteld wat betreft de familieleden van verzoekster in België: *"Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien wordt de familieband niet bewezen. Een verklaring van een derde en het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkenen zich beroepen, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We wijzen er volledigheidshalve op dat hun familiaal netwerk in Egypte groter is dan hun familiaal netwerk in België. [...] Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het*

kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen zich beroepen op de aanwezigheid van twee broers van mijnheer, samen met hun gezin, die over de Belgische nationaliteit beschikken. Echter, betrokkenen wonen niet samen met deze familieleden noch tonen zij aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De band tussen hun meerderjarige kinderen valt namelijk niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroepen betrokkenen zich slechts op de aanwezigheid in België van deze familieleden. Volledigheidshalve merken we op dat de broers van mijnheer reeds sinds 1997 en sinds 2004 in België verblijven, terwijl betrokkenen zelf pas sinds 05.11.2018 in België verblijven. Betrokkenen tonen aldus zelf aan dat zij perfect in staat zijn om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn Belgische broers zonder nadelige gevolgen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van hun sociale banden een dertigtal getuigenverklaringen voorleggen. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich echter niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Egypte uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De Raad herinnert eraan dat de motieven opgenomen in de onontvankelijkheidsbeslissing, daterend van dezelfde dag als de bestreden beslissing, niet dienen te worden herhaald in de bestreden beslissing.

De Raad achtte de belangenafweging die door gemachtigde in die beslissing werd gedaan niet onzorgvuldig, noch niet afdoende gemotiveerd in zijn arrest nr. 308 494 van 18 juni 2024. Thans voert verzoekster evenmin elementen aan waaruit blijkt dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig zijn die ertoe zouden kunnen leiden dat de aangehaalde gezins- en familierelaties binnen de beschermingssfeer van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

De Raad moet verzoekster bijtreden waar ze stelt dat het EVRM op de Vreemdelingenwet primeert en dat uit de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verplichting om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen steeds kan worden getemperd door meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag, maar wijst er wel op dat enkel indien het kennelijk disproportioneel zou zijn om

van verzoekster te verwachten de Vreemdelingenwet te respecteren in het licht van haar gezinsleven, een schending zou kunnen aangenomen worden van artikel 8 van het EVRM. Dit is in casu niet het geval.

Gelet op het voorgaande kan een schending van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

Een schending van artikel 7 van het Handvest blijkt bijgevolg ook niet aangezien deze bepaling correspondeert met artikel 8 van het EVRM en dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 8 van het EVRM moet worden toegekend.

In wat gezien kan worden als een derde onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een ongestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, komt het de bevoegde diensten toe de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat ze een verwijderingsmaatregel nemen en dit in het licht van de concrete elementen eigen aan het dossier. Verzoekster heeft in haar aanvraag erop gewezen dat een terugkeer naar Egypte problematisch zou zijn omwille van het gegeven dat zij tot de Koptische gemeenschap in Egypte behoort. De Raad moet vaststellen dat verzoekster haar twee internationale beschermingsverzoeken ook op dit argument entte. Beide verzoeken werden door het CGVS geweigerd en nadien ook geweigerd door de Raad bij arresten nrs 260 788 en 301 317. De Raad dient het gezag van gewijsde van deze arresten te respecteren en kan er thans geen andere mening op nahouden, tenzij verzoekster een element aanbrengt dat nog niet eerder aan de Raad werd voorgelegd en dat, indien dit element had voorgelegen, aanleiding had kunnen geven tot een ander oordeel. Verzoekster heeft evenwel niets nieuws aangebracht.

Bovendien moet de Raad vaststellen dat de gemachtigde omtrent artikel 3 van het EVRM concreet heeft gemotiveerd in de onontvankelijkheidsbeslissing. Nu de bestreden beslissing dezelfde dag is genomen en ter kennis is gebracht, had verzoekster kennis van deze motieven. Bij arrest nr. 308 494 van 18 juni 2024 heeft de Raad geoordeeld dat deze motieven van de gemachtigde niet als kennelijk onredelijk kunnen worden geacht, dat hij niet is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, noch dat hij die niet correct heeft beoordeeld.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij en haar echtgenoot omwille van de wreedheden die zij in hun land van herkomst dienen te ondergaan therapeutische begeleiding dienen op te starten, moet de Raad vaststellen dat verzoekster er op het ogenblik van de bestreden beslissing niet in slaagde aan te tonen dat deze begeleiding ook daadwerkelijk werd opgestart.

Waar verzoekster in zijn verzoekschrift verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM/Hof) van 6 juni 2013 om te stellen dat het EHRM heeft vastgesteld dat een terugkeer van een Koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat uit dit arrest van het EHRM evenmin kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging. In het arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat zij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het was evenwel niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM daar hiermee de “minimum level of severity” vereist voor artikel 3 van het EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims. Uit het door verzoekster aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld

werd voor een schending van artikel 3 van het EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofde van verzoekster niet het geval is. Aangezien verzoekster volgens de Raad in de voorgaande arresten niet aannemelijk maakte daadwerkelijk vervolgd te worden in haar land van herkomst is er geen reden om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 van het EVRM zou dienen te vrezen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Waar verzoekster nog verwijst naar een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, slaagt zij er niet in dit verder uit te werken. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES